

SLIKOVNICE

Stanislava Adamić

Na koncu konca — i to je igra lakrdijaša: vlastita nemoć odjevena u pretenciozno ruho samodopadljiva dostojanstva pod devizom ČOVJEK, ljudska vrijednost. »Sve za čovjeka.« A svugdje: guranje, klanje, istiskivanje, potiskivanje, gaženje, plaženje.

Ulice su pustinja i džungla i ne mogu izbjeći sudar. Sve je sudar: kame-
na i tijela, magle i nedefinirane duše. A u krvi, negdje u kosti, na-
pregnutost u pokušaju leta — bez znanja, bez sigurnosti: DOKLE,
KAMO, ZAŠTO.

Hodamo — i ne brojimo korake. Ruke su staze. Čega? Ne razmišljaju
o ishodištu i dometu. Bilo bi dobro da srce misli. Ako i misli, što ga
zapravo suštinski pokreće i usmjeruje? Lakše je reći: sanja. Neodre-
đenije, kao što je i magla. Sve je u magli. Kad se nebo ne dodiruje
osim u želji.

Od kuće do kuće. Od stupa do stupa. Od jednog do drugog obzorja
priče.

Zaustavljamo se. Zurimo u izlog. Spotičemo se o nečije oči. Jurnjava
vozila i ljudi ne dočarava rijeku. Živo i nepomučeno nadiranje voda s
livadom i osunčanom gorom za stražu obale.

Riječi. I opet riječi. Naučene. Prisvojene. Nategnute — do urlanja i
prisilne šutnje. Nešto, tko zna gdje, oslikava molitvu. Um se napreže,
srce bunca. Usta se nesvjesno otvaraju jednoj boji neba — za poklon
mudrosti zamišljene kao Božje.

Iskrsne dilema — neminovna, bolna: JA ili ON. Svetogrdno je izgovo-
riti mu ime. Zapravo nemoguće. On je jedno Ime. On je SVEIME. Moje,
naše jest da oslušujemo — u sebi, oko sebe. Njegov pokret, boje,
obrise, sjene.

Nešto kao Veliko Očekivanje. Makar rane. On je — Sjeme i Rast. Ne-
zamisliv. Dostaje divljenje jutarnjoj boji, jednoj šari sunca na listu
koji su zavoljele ptice, — ponoćnoj zvijezdi, kad bi sve u svetištu
tijela htjelo razdati dobrotu.